

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiae S. Thomae Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Secundum

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtrum omne votum obliget ad sui obseruationem? 3

urn:nbn:de:hbz:466:1-38762

472
4. d. 38.
q. 1. a. 3.
q. 1. et a.
4. q. 1. co.
ad 3.

Vtrum omne votum obliget ad sui obseruationem?
Ad tertium sic proceditur. Videtur, quod non omne votum obliget ad sui obseruationem. Homo enim magis indiget his quæ per alium hominem sũt, quàm Deus, qui bonorum nostrorum non eget. Sed promissio simplex homini facta, non obligat ad obseruandum secundum institutionem legis humanæ: quod esse videtur institutum propter mutabilitatem humanæ voluntatis. Ergo multo minus simplex promissio Deo facta, quæ dicitur votum, obligat ad obseruandum.

¶ 2 Præterea, Nullus obligatur ad impossibile. Sed quandoque id quod quis nouit, fit ei impossibile. Vel quia dependet ex alieno arbitrio: sicut cum quis uouet aliquod monasterium intrare, cuius monachi eum nolunt recipere. Vel propter emergentem defectum: sicut mulier quæ uouit uirginitatem seruare, & postea corrumpitur; vel uir qui uouet pecuniam dare, & postea amittit pecuniã. Ergo non semper votum est obligatorium.

¶ 3 Præterea, illud ad cuius solutionem est aliquis obligatus, statim soluere tenetur. Sed aliquis non statim soluere tenetur illud quod uouit, præcipue cum sub conditione futura uouet. Ergo votum non semper est obligatorium.

SE D contra est, quod dicitur Eccles. 5. Quodcumque uoueris, redde. Multoque melius est non uouere, quàm post uotum promissa non reddere.

RESPONDEO dicendum, quod ad fidelitatem hominis pertinet ut soluat id quod promissit. Vnde secundum * August. fides dicitur ex hoc quod sunt dicta. Maxime autem debet homo Deo fidelitatem, tum ratione dominij, tum etiam ratione beneficij suscepti. Et ideo maxime obligatur homo ad hoc quod impleat uota Deo facta. Hoc enim pertinet ad fidelitatem, quæ homo debet Deo. Fractio autem uoti est quædam infidelitatis species. Vnde Salomô rationem assignat, quare sint uota reddenda: quia displicet Deo infidelis promissio.
Ad

l. de men
dacio c.
10. fo. 4.
Et ep. 19.
post ms.
60. 2.

Ad primum ergo dicendum, quòd secundum honestatem, ex qualibet promissione homo homini obligatur: & hæc est obligatio iuris naturalis. sed ad hoc quòd aliquis obligetur ex aliqua promissione, obligatione civili, quædam alia requiruntur. Deus autem, etsi bonis nostris non egeat, ei tamen maximè obligamur. Et ita votum ei factum, est maximè obligatorium.

Ad secundum dicendum, quòd si illud quod quis vouit, ex quacumque alia causa impossibile reddatur, debet hoc facere quod in se est, ut saltem habeat promptam voluntatem faciendi quod potest. Unde ille qui vouit monasterium aliquod intrare, debet dare operam quantum potest ut ibi recipiatur. Et siquidem intentio sua fuit se obligare ad religionis ingressum principaliter, & ex consequenti elegit hanc religionem vel hunc locum, quasi magis sibi congruentem: tenetur, si non potest ibi recipi, aliam religionem intrare. Si autem principaliter intendit se obligare ad hanc religionem vel ad hunc locum, propter specialem complacentiam huius religionis vel loci: non tenetur aliam religionem intrare, si eam illi recipere nolunt. Si verò incidit in impossibilitatem implendi votum ex propria culpa, tenetur insuper de propria culpa præterita penitentiam agere: sicut mulier quæ vouit virginitatem, si postea corrumpatur, non solum debet seruare quod potest, scilicet perpetuam continentiam, sed etiam de eo quod amisit peccando, penitere.

Ad tertium dicendum, quòd obligatio voti ex propria voluntate & intentione causatur. Unde dicitur Deuteronomio 23. Quod semel egressum est de labijs tuis, obseruabis: & facies sicut promisisti Domino Deo tuo, & propria voluntate & ore tuo locutus es. Et ideo si in intentione & voluntate vouentis est obligare se ad statim soluendum, tenetur statim soluere. Si autem ad certum tempus vel sub certa conditione, non statim tenetur soluere. Sed nec debet tardare
vltra

ultra quam intendit se obligare. Dicitur enim ibidem, Cum votum voueris Domino Deo tuo, non tardabis reddere: quia requiret illud Dominus Deus tuus. Et si moratus fueris, reputabitur tibi in peccatum.

ARTIC. IV.

Utrum expediat aliquid vouere?

473
3. cont. c.
138.

AD quartum sic proceditur. Videtur, quod non expediat aliquid vouere. Non enim alicui expedit ut priuet se bono quod ei Deus donauit. Sed libertas est vnum de maximis bonis quæ homini Deus dedit, quæ videtur priuari per necessitatem quam votum imponit. Ergo non videtur expediens homini quod aliquid voueat.

*Epi. 45.
non mul
tu remo
te a. s. 2.*

¶ 2 Præterea, Nullus debet se periculis iniicere. Sed quicumque vouet, se periculo iniicit: quia quod ante votum sine periculo poterat prateriri, si non feruetur post votum, periculosum est. Vnde Augustinus dicit in epistola ad Armentarium & Paulinam, Quia iam vouisti, iam te obstrinxisti: aliud facere tibi non licet. Non talis eris, si non feceris quod vouisti, qualis mansisses, si nihil tale vouisses: minor enim tunc esses, non peior. Modo autem tanto (quod absit) inferior, si fidem Deo fregeris, quanto beator, si persolueris. Ergo non expedit aliquid vouere.

¶ 3 Præterea, Apost. dicit 1 ad Corinth. 4. Imitatores mei estote, sicut & ego Christi. Sed non legitur neque Christum aliquid vouisse, nec Apostolos. Ergo videtur quod non expediat aliquid vouere.

SED contra est, quod dicitur in Psal. 75. Vouete, & reddite Domino Deo vestro.

¶ 1. et 2.

RESPONDEO dicendum, quod sicut supra dictum est, votum est promissio Deo facta. Alia autem ratione promittitur aliquid homini, & alia ratione Deo. Homini quidem promittimus aliquid propter eius utilitatem, cui utile est, & quod ei aliquid exhibeamus, & quod eum de futura exhibitione prius certificemus, sed promissionem Deo facimus, non pre-